

Odlišné stanovisko sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej

Podľa § 32 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pripájam svoje odlišné stanovisko k uzneseniu pléna Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 45/2015 z 28. októbra 2015 (ďalej aj „uznesenie o odmietnutí návrhu prezidenta“), ktorým o návrhu prezidenta Slovenskej republiky (ďalej len „prezident“) na začatie konania o výklad čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 128 ústavy, ako aj výklad čl. 134 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 101 ods. 1 a čl. 102 ods. 1 písm. s) ústavy ústavný súd pri predbežnom prerokovaní rozhodol tak, že ho odmietol.

S väčšinovým právnym názorom, ktorý je koncentrovane vyjadrený vo výroku a bližšie konkretizovaný v odôvodnení uznesenia pléna ústavného súdu o odmietnutí návrhu prezidenta vo veci sp. zn. PL. ÚS 45/2015 z 28. októbra 2015, zásadne nesúhlasím. Uznesenie pléna vo veci výkladu kreačných právomocí prezidenta vo vzťahu k ústavnému súdu sa mohlo zaradiť do skupiny rozhodnutí, ktoré majú podľa môjho názoru kľúčový význam pre výklad pojmu riadny chod ústavných orgánov (čl. 101 ods. 1 ústavy, ktorý má zabezpečovať prezident). Ústavný súd však rezignoval na vyslovenie svojho názoru ústavnoprávneho významu v meritórnom rozhodnutí, ktoré by malo zásadne inú právnu relevanciu, ako názor vyslovený v uznesení o odmietnutí návrhu prezidenta.

Plénum ústavného súdu odmietlo návrh prezidenta už pri jeho predbežnom prerokovaní, a to z dvoch dôvodov: pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, na čo nebol podľa môjho názoru dôvod. Argumenty, ktoré sú uvedené v odôvodnení väčšinového rozhodnutia pléna, sú pre mňa neakceptovateľné.

1. K nesplneniu zákonom predpísaných náležitostí návrhu

Väčšinové stanovisko pléna navonok vychádza z doktríny ústavného súdu v konaní o výklad ústavy a ústavných zákonov z predchádzajúceho obdobia (t. j. pred 1. januárom 2002) a odvoláva sa na vymedzenie existencie sporu v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 61/96. Ústavný súd je v konaní o výklad ústavných zákonov, ak je vec sporná, viazaný návrhom oprávneného subjektu v rozsahu, v ktorom bolo preukázané, že vec je sporná (I. ÚS 51/96). Nesúhlasím s absolútnosťou záveru citovaného v uznesení o odmietnutí návrhu prezidenta (na základe sp. zn. I. ÚS 61/96), že *«uznesenie ústavného súdu o výklade sporného ustanovenia ústavy má účinky „erga omnes“ s trvalou platnosťou (až do obdobia neskoršej zmeny alebo zrušenia tohto ustanovenia ústavného zákona, ktorý bol predmetom výkladu ústavného súdu)»*. Väčšinový názor ústavného súdu sa môže aj vo vývoji kľúčovej doktríny zmeniť na menšinový a naopak, navyše uznesenie sp. zn. I. ÚS 61/96 bolo prijaté za zásadne inej kvalitatívnej ústavnoprávnej konštrukcie výkladu podľa čl. 128 ústavy.

Vo väčšinovom stanovisku pléna ústavného súdu pri posudzovaní navrhovateľom tvrdenej existencie sporu medzi ním a Národnou radou Slovenskej republiky (ďalej len „národná rada“) sa konštatuje, že v okolnostiach danej veci neexistuje právne relevantný spor medzi národnou radou a navrhovateľom (prezidentom republiky), a teda že návrh v tejto časti nespĺňa zásadnú náležitosť predpísanú zákonom na začatie konania o výklad ústavy a ústavných zákonov, ktorou je existencia sporu.

S uvedeným názorom nesúhlasím, pretože existenciu sporu medzi prezidentom a národnou radou možno podporiť aj korešpondenciou prezidenta s predsedom národnej rady, a to s poukazom na jeho list z 19. augusta 2015 adresovaný prezidentovi (ktorým reagoval na list prezidenta z 22. júla 2015), ktorý tvorí súčasť spisu sp. zn. PL. ÚS 45/2015, teda korešpondenciou, ktorá medzi najvyššími ústavnými činiteľmi prebehla po vydaní nálezu sp. zn. III. ÚS 571/2014 zo 17. marca 2015, a v ktorom predseda národnej rady uviedol svoj právny názor na výklad čl. 134 ods. 2, čl. 30 ods. 4 a čl. 2 ods. 2 ústavy. V súvislosti s realizáciou svojej právomoci podľa čl. 101 ods. 1 a čl. 102 ods. 2 písm. s)

ústavy sa prezident obrátil s návrhom na výklad doručeným ústavnému súdu 11. augusta 2015.

Väčšina pléna poukazuje v odôvodnení uznesenia predovšetkým na to, že otázku, s ktorou sa navrhovateľ na ústavný súd obrátil, ústavný súd už právoplatne vyriešil v rámci konania vedeného pod sp. zn. III. ÚS 571/2014, v ktorom jednoznačne konštatoval, že výklad navrhovateľom označených ustanovení ústavy nie je ústavne konformný, a formuloval názor, že práve naopak, navrhovateľ aplikáciou posudzovaného výkladu porušil práva sťažovateľov (dokonca všetkých nevymenovaných kandidátov na sudcov ústavného súdu). Tento záver vzhľadom na čl. 131 ods. 1 ústavy považujem za neprijateľný, pretože za právoplatné vyriešenie otázky patriacej do právomoci pléna nemožno považovať senátne rozhodnutie, t. j. povýšiť ho takýmto „trikom“ na rozhodnutie pléna jeho včlenením do odôvodnenia uznesenia, na ktoré sa v ďalšej veci plenárneho významu môže plénum „iba“ odvolať. V odôvodnení väčšinového rozhodnutia pléna, ktoré má 24 strán a „vlastné“ odôvodnenie zahŕňa iba päť strán, sa väčšina pléna v rámci týchto piatich strán na toto takmer fetišizované rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 571/2014 odvolala deväťkrát.

Vo všeobecnej rovine možno konštatovať, že z vnútornej štruktúry ústavného súdu (§ 4 a § 5 zákona o ústavnom súde) vyplýva postulát, že rozhodnutia pléna ústavného súdu predstavujú konečné a záväzné precedensy pre rozhodovanie senátov ústavného súdu, pretože opačný záver by viedol k teoreticky absurdnej situácii, keď by aj dvaja sudcovia mohli záväzne určovať smer judikatúry ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu si myslím, že prípadná kolízia medzi meritórnymi právnymi názormi formulovanými plénom ústavného súdu na jednej strane a senátom ústavného súdu na strane druhej musí z hľadiska ich precedentnej záväznosti nutne viesť k preferencii právneho názoru formulovaného plénom ústavného súdu, a nie naopak.

Z ústavnoprávneho hľadiska, poukazujúc na čl. 131 ods. 1 ústavy, je preto pozoruhodné, ak nie priam zarážajúce, v tejto situácii tvrdiť, že „otázka, s ktorou

sa navrhovateľ obrátil na ústavný súd, bola už ústavným súdom právoplatne vyriešená v rámci konania vedeného pod sp. zn. III. ÚS 571/2014“, t. j. senátom, čím vlastne vzniká prekážka na prijatie „obdobného, rovnakého“ návrhu na konanie o výklad plénom ústavného súdu, ktorá – tak ako to interpretuje väčšina pléna – má „vďaka“ tomuto senátnemu rozhodnutiu vlastne povahu res iudicata.

V uvedenom kontexte sa treba vrátiť až k veľkej novele ústavy realizovanej ústavným zákonom č. 90/2001 Z. z., ktorý okrem iného priniesol aj novú úpravu právomocí ústavného súdu. Výklad ústavy a ústavných zákonov bol s účinnosťou od 1. júla 2002 zverený do právomoci pléna ústavného súdu (na rozdiel od predchádzajúcej ústavnej úpravy, v ktorej bol záležitosťou senátov ústavného súdu). Kľúčovým dôvodom tejto zmeny bolo to, že v zásadných veciach týkajúcich sa výkladu ústavy nie je akceptovateľné, aby všeobecne záväzný výklad ústavy mohli podať v podstate dvaja sudcovia trojčlenného senátu ústavného súdu (pri výsledku hlasovania 2 : 1). Práve k takému prípadu došlo v citovanom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 571/2014 prijatom v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, a nie v konaní o výklad ústavy či ústavného zákona.

Napokon je namieste otázka, či z procesného hľadiska, t. j. z hľadiska ústavného práva procesného, by nebolo vhodné v takejto procesnej situácii aj perspektívne uvažovať o tom, či by si táto otázka (vyriešenie „sporu o existencii sporu“) v záujme zabezpečenia stability fungovania ústavných orgánov nezaslúžila novú ústavnú úpravu alebo či treba ponechať status quo, t. j. teraz platnú ústavnú úpravu, ktorá je však zjavne nedostatočná (ako to preukázala doterajšia prax ústavného súdu akceptujúca prisvojenie si právomoci pléna jedným zo senátov ústavného súdu, ktorý dokonca „záväznosť“ senátneho rozhodnutia o troch sťažnostiach sťažovateľov „bez mihnutia oka“ rozšíril aj na ďalšie dve sťažnosti, ktoré vôbec neboli predmetom tohto konania, naopak, konanie o nich bolo právoplatne zastavené z podnetu samotných sťažovateľov).

Vzhľadom na uvedené so záverom, že „*neexistuje právne relevantný spor medzi národnou radou a navrhovateľom*“, ergo že prezident existenciu tohto sporu nepreukázal,

t. j. nesplnil „zásadnú náležitosť predpísanú zákonom na začatie konania o výklad ústavy a ústavných zákonov“, a že vec je právoplatne vyriešená spôsobom formulovaným v uznesení o odmietnutí návrhu prezidenta, som nemohla súhlasiť.

2. K zjavnej neopodstatnenosti návrhu

V konaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy rozhodnutia o odmietnutí z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti zaväzujú účastníkov konania v individuálne určených veciach a stávajú sa súčasťou judikatúry ústavného súdu, na ktorú sa možno pri ďalšom rozhodovaní v totožných alebo porovnateľných veciach v konaniach o sťažnostiach odvolať.

Inak je to vo veciach, ktoré, ak sa o nich meritórne rozhodne (sú obsiahnuté vo výroku rozhodnutia), sú všeobecne záväzné, t. j. stávajú sa súčasťou prameňov práva, v zásade sú „povýšené“ na úroveň právnych predpisov a sú záväzné „erga omnes“ (či sa to niekomu páči, alebo nie). Tak je to v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy a v konaní o výklad podľa čl. 128 ústavy.

Charakter konania o výklad podľa čl. 128 ústavy je však kvalitatívne iný, ako to je v konaní o súlade právnych predpisov podľa čl. 125 ústavy. Kým v konaní o súlade právnych predpisov je ústavný súd označovaný za „negatívneho zákonodarcu“, t. j. len vyslovuje nesúlad preskúmaného „podústavného“ právneho predpisu s ústavou (zjednodušene povedané), v konaní o výklad (podľa aktuálne platnej ústavnej úpravy bez bližšieho ústavnoprávneho hodnotenia tohto inštitútu, keďže to nie je pre danú vec rozhodujúce) musí byť ústavný súd aktívny, výkladom aktívne „vstupuje do ústavy“ a presnou formuláciou premietnutou do výroku rozhodnutia vymedzuje všeobecne záväznú interpretáciu dotknutého ustanovenia ústavy. V tomto konaní ťažko „hovoriť“ o tradícii využívania tohto inštitútu vzhľadom na početnosť dosiaľ prijatých meritórnych výkladov (PL. ÚS 14/06, PL. ÚS 4/2012) za súčasnej ústavnej úpravy, čo svedčí o výnimočnosti tohto inštitútu a zdržanlivosti aktívne legitimovaných subjektov pri jeho využívaní.

V danom prípade taktiež ťažko „hovoriť“ o negatívnom meritórnom výklade, ako to možno urobiť v konaní o súlade právnych predpisov, t. j. že ide o negatívne quasi meritórne rozhodnutie, pretože z odôvodnenia uznesenia jednoznačne vyplýva, že väčšina pléna sa aktívne chopila rozhodovania o výklade „za opakovaného použitia svojej barličky“, resp. opakovaného odvolávania sa na nález sp. zn. III. ÚS 571/2014, bez ambície podať nielen vlastný výklad, ale ani svoje odôvodnenie.

Opakovane uvádzam, že nemôžem súhlasiť s tým, že problém nastolený v návrhu prezidenta na výklad ústavný súd už právoplatne vyriešil nálezom sp. zn. III. ÚS 571/2014 zo 17. marca 2015. Pokus zakomponovať nález sp. zn. III. ÚS 571/2014 zo 17. marca 2015 do uznesenia o odmietnutí návrhu prezidenta nie je „šťastným“, a už vôbec nie ústavne akceptovateľným riešením. Väčšina pléna si podľa môjho názoru odvolaním sa na tento nález uľahčila svoju prácu pri spracúvaní odôvodnenia tým, že ho urobila základom pre svoje rozhodnutie, čím celkom prirodzene vyvolala pochybnosti o dodržaní čl. 131 ods. 1 ústavy. Nazdávam sa, že vzhľadom na dátum vyhlásenia nálezu sp. zn. III. ÚS 571/2014 zo 17. marca 2015, resp. jeho písomného vyhotovenia (konfrontovať ich obsah, resp. verifikovať ich vzájomnú koherenciu mi v tomto odlišnom stanovisku neprichodí), a dátum doručenia návrhu prezidenta ústavnému súdu po prijatí tohto nálezu mal nález sp. zn. III. ÚS 571/2014 zo 17. marca 2015 iné ambície a že táto skutočnosť skôr signalizuje, že práve „kvôli“ tomuto nálezu sa prezident obrátil na ústavný súd s návrhom na výklad, pričom väčšina pléna mu však svoj autentický výklad neposkytla. V tejto súvislosti je irelevantné vôbec rozvíjať úvahy o tom, kedy sa mal prezident s návrhom na ústavný súd obrátiť.

Z nálezu sp. zn. III. ÚS 571/2014 zo 17. marca 2015 jednoznačne vyplýva, že *„na rozhodovanie prezidenta o vymenovaní sudcov ústavného súdu sa nevzťahuje výklad ústavy podaný ústavným súdom v konaní vedenom pod. sp. zn. PL. ÚS 4/2012“*, t. j. javí sa, že v ďalšom tretí senát uznal existenciu sporu, keď podal jednoznačný výklad o tom,

čo má prezident urobiť (túto existenciu sporu však väčšina pléna ústavného súdu vo vlastnom odôvodnení aj napriek odvolaniu sa na tento nález poprela).

Väčšina pléna parafrázuje relevantnú časť nálezu sp. zn. III. ÚS 571/2014 vo svojom odôvodnení takto: „... je teda povinný z dvojnásobného počtu kandidátov na sudcu ústavného súdu vymenovať presne polovicu za sudcov ústavného súdu, a teda prezident nie je oprávnený z dvojnásobného počtu kandidátov na sudcu ústavného súdu vymenovať menej ako polovicu za sudcov ústavného súdu z dôvodu, že sa domnieva, že existujú dôvody závažnej skutočnosti vzťahujúce sa na osobu kandidátov, ktoré relevantne spochybňujú ich schopnosť vykonávať funkciu sudcu ústavného súdu spôsobom neznižujúcim vážnosť funkcie sudcu a ústavného súdu.“

Nález sp. zn. III. ÚS 571/2014 sa v odôvodnení pritom odvoláva na čl. 134 ods. 2 a čl. 139 ústavy a väčšina pléna vyvodila z neho aj pre danú vec svoj právny názor o ústavnoprávnej relevancii čl. 134 ods. 2 a čl. 139 ústavy, čo je podľa môjho názoru nenáležité (čl. 134 ods. 2 ústavy upravuje ústavný mechanizmus vymenúvania sudcov ústavného súdu bez toho, aby riešil otázku „povinnosti“ prezidenta, a čl. 139 ústavy je o vzdaní sa funkcie sudcu ústavného súdu, a teda nie kandidatúry kandidáta na sudcu ústavného súdu, a o mechanizme doplnenia zboru sudcov ústavného súdu korešpondujúcom s mechanizmom upraveným v čl. 134 ods. 2 ústavy). Nemôžem preto akceptovať argumenty väčšiny pléna, že z uvedených článkov „vyplýva povinnosť prezidenta, aby z dvojnásobného počtu kandidátov vymenoval presne polovicu za sudcov ústavného súdu, pričom v odôvodnení tohto rozhodnutia ústavný súd zároveň osobitne zdôraznil, že právomoc podľa čl. 102 ods. 1 písm. s) ústavy je prezident povinný uplatniť v súlade s podmienkami vymedzenými ústavou, ktorá mu poskytuje možnosť voľnej úvahy v dimenziách čl. 134 ods. 2 a čl. 139 ústavy, na rozdiel od menovania (resp. nemenovania jediného) kandidáta na funkciu generálneho prokurátora Slovenskej republiky, teda výber medzi dvomi kandidátmi navrhnutými národnou radou na jedno uvoľnené miesto“.

„Pokyn na riešenie“ a návod pre prezidenta „čo má robiť“ v odôvodnení uznesenia, vychádzajúce z fetišizovaného senátneho rozhodnutia sp. zn. III. ÚS 571/2014 považujem z ústavnoprávneho hľadiska za nenáležité a za zbytočnú „nadprácu“.

Napriek tomu, že som v pléne ústavného súdu hlasovala proti prijatiu výkladu dotknutých ustanovení ústavy formulovaného v uznesení pléna ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 4/2012, nevidím akýkoľvek relevantný dôvod, pre ktorý by bolo nevyhnutné opustiť názor ústavného súdu v ňom vyjadrený aj na situáciu týkajúcu sa právomocí prezidenta menovať sudcov ústavného súdu len na tom základe, že prezident si pri ich menovaní vyberá z dvojnásobného počtu. Som presvedčená, že ústavnoprávne východiská týkajúce sa postavenia prezidenta pri zabezpečovaní riadneho chodu ústavných orgánov (čl. 101 ods. 1 ústavy) sa v oboch porovnávaných situáciách nelíšia v žiadnom svojom podstatnom prvku, ktorý by zmysluplne odôvodňoval iný prístup k ich riešeniu. Nielenže dôvody odklonu od svojej predchádzajúcej rozhodovacej činnosti (PL. ÚS 4/2012) sú nepresvedčivé (dvojnásobný počet národnou radou navrhnutých kandidátov na funkciu sudcu ústavného súdu ako relevantné kritérium odlíšenia situácie od kreačných právomocí prezidenta pri menovaní kandidáta na funkciu generálneho prokurátora) a vykazujú znaky svojvoľného postupu ústavného súdu v tejto veci, ale najmä spôsob, akým ústavný súd tento svoj názor presadil, sú v demokratickom právnom štáte neprijateľné.

Ústavný súd rovnako ako každý orgán verejnej moci je povinný rešpektovať rámec ústavného štátu, v ktorom je výkon svojvôle orgánom verejnej moci striktne zakázaný, musí sa cítiť viazaný svojimi vlastnými rozhodnutiami, ktoré môže svojou judikatúrou prekonať iba za určitých podmienok. Tento postulát možno označiť ako podstatnú náležitosť demokratického právneho štátu (čl. 1 ods. 1 ústavy).

Z výrokovej časti uznesenia ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 4/2012 z 24. októbra 2012 jednoznačne vyplýva, že dôvody, pre ktoré prezident môže nevymenovať kandidáta na funkciu generálneho prokurátora, okrem iného súvisia s jeho postavením v systéme ústavných orgánov, ktorý „svojím rozhodovaním zabezpečuje [ich] riadny chod...“ (čl. 101

ods. 1 ústavy, pozn.). Z podstaty veci potom vyplýva, že táto kompetencia prezidenta nie je izolovaná len na situáciu súvisiacu s menovaním kandidáta na funkciu generálneho prokurátora, ale má širší dosah a viaže sa na všetky tie menovacie právomoci prezidenta, v rámci ktorých prezident svojím rozhodovaním zabezpečuje riadny chod ústavných orgánov.

Z uvedeného je nepochybné, že aj kreačné právomoci prezidenta vo vzťahu k ústavnému súdu spadajú do kategórie tých jeho rozhodovacích právomocí, ktorými zabezpečuje riadny chod ústavných orgánov. V tejto rovine snáď neexistujú pochybnosti o tom, že situácia, ktorá bola predmetom posudzovania ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. PL. ÚS 4/2012, a táto situácia, prípadne tá, ktorá bola predmetom posudzovania ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 571/2014, sú porovnateľné.

Väčšina pléna ústavného súdu v uznesení o odmietnutí návrhu prezidenta, ako aj tretí senát ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. III. ÚS 571/2014 dospeli bez akéhokoľvek zmysluplného zdôvodnenia k záveru, že situácia vo veci kreačných kompetencií prezidenta vo vzťahu k ústavnému súdu je odlišná a výklad uskutočnený ústavným súdom vo veci sp. zn. PL. ÚS 4/2012 sa na danú vec nevzťahuje.

Argumentácia väčšiny pléna pôsobí na mňa tendenčne, so snahou za každú cenu vylúčiť aplikáciu výkladu vo veci sp. zn. PL. ÚS 4/2012 na vymenúvanie kandidátov prezidentom, na škodu veci bez ambície ponúknuť vlastný výklad (pritom na vlastný výklad, ako sa ukazujú počty, mala väčšina pléna dostatok siedmich hlasov, takže počty boli v prospech nového výkladu týkajúceho sa špeciálne vymenúvania sudcov ústavného súdu dostatočné a nebolo nevyhnutné ho nahrádzať právnymi názormi quasi výkladom jedného z x rozhodnutí senátov ústavného súdu, ktorým jednoznačne výklad ústavy a ústavných zákonov od 1. januára 2002 vôbec neprislúcha). Väčšine pléna musí byť bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že bez ohľadu na to, či ide o vlastné alebo prevzaté právne názory väčšiny pléna ústavného súdu, žiadna ekvilibristika argumentácie nezmení charakter rozhodnutia o odmietnutí návrhu prezidenta už pri jeho predbežnom prerokovaní

a nenadobudne/nezíska status výkladu podľa čl. 128 ústavy, pre ktorý je charakteristická všeobecnú záväznosť a ktorý by bol vzhľadom na prezentované právne názory najvyšších ústavných činiteľov skutočne potrebný. Všetky indície smerujú k tomu, že „čierny Peter“ ostal nateraz v rukách ústavného súdu.

Pokiaľ ide o zjavnú neopodstatnenosť návrhu na začatie konania o výklad ústavy, podľa tvrdenia väčšiny pléna problém nastolený prezidentom nie je súčasťou ústavnej úpravy, pretože je súčasťou „len“ zákonnej úpravy (opäť odvolávanie sa na kontroverzné rozhodnutie sp. zn. I. ÚS 61/96). Pritom právna úprava kandidatúry na funkciu sudcu ústavného súdu, ako aj generálneho prokurátora je obsahom tej istej zákonnej úpravy, voľby generálneho prokurátora sa spravujú taktiež podzákonnou právnou úpravou – príslušným volebným poriadkom schváleným tým istým orgánom verejnej moci – a na konanie o sťažnostiach platí identická právna úprava, takže argumentovať zo strany väčšiny pléna všeobecne, že ide o zákonné a podzáonné úpravy, asi celkom neobstojí. Navyše, otázky týkajúce sa vymenovania do funkcie generálneho prokurátora a výkonu tejto funkcie sú na ústavnej úrovni upravené oveľa „úspornejšie“ (čl. 150 ústavy), ako to je v prípade sudcov ústavného súdu, čo však nebránilo ústavnému súdu vyplniť túto ústavnú medzeru vlastným výkladom podľa čl. 128 ústavy (PL. ÚS 4/2012).

Vo vzťahu k zastaveniu konania je bizarné s plnou vážnosťou tvrdiť, že otázka účinkov zastavenia konania o sťažnostiach kandidátov na sudcov ústavného súdu podľa čl. 127 ústavy na ďalšie trvanie ich kandidatúry nie je problémom na ústavnej úrovni, ale „len“ na zákonnej úrovni (argumentáciou *a silentio* čl. 134 ods. 3 ústavy v tom zmysle, že ústava tieto veci neupravuje, mlčí o nich, t. j. je reálne vytvorený priestor pre ústavný súd vyložiť toto ustanovenie svojím výkladom podľa čl. 128 ústavy). Táto skutočnosť ale vôbec neprekážala plénu ústavného súdu, aby pri výklade vo veci sp. zn. PL. ÚS 4/2012 aspoň vyjadrilo svoj právny názor na porovnateľný problém; naopak, riešenie zákonného problému predpokladov na výkon funkcie generálneho prokurátora a prekážok na jeho nevymenovanie povýšilo bez akejkolvek diskusie na ústavnú úroveň.

Ak by aj právne názory a riešenie uvedené v odôvodnení uznesenia pléna odobrené dosiahnutými siedmimi hlasmi sudcov ústavného súdu boli súčasťou meritórneho výroku, tak by som akurát mohla s ním po vecnej stránke nesúhlasiť a napísať k nemu svoje odlišné stanovisko. Absencia meritórneho prístupu je na jednej strane premárnením príležitosti siedmich hlasov povýšiť právny názor väčšiny tretieho senátu ústavného súdu „osvojený si v plnom rozsahu“ väčšinou pléna ústavného súdu na úroveň všeobecne záväzného rozhodnutia pléna ústavného súdu, na druhej strane, čo považujem za závažnejšie, je v skutočnosti rezignáciou ústavného súdu na štandardný výklad zodpovedajúci parametrom čl. 128 ústavy na základe návrhu prezidenta, ktorý podľa môjho názoru spĺňa náležitosti ustanovené relevantnými právnymi predpismi a nie je ani zjavne neopodstatnený.

V Košiciach 28. októbra 2015